

Виходить во Львовъ що Вторника, Четверга и Суботы (кромъ рускихъ святы) о 5-й год. поп. Литер додатокъ «Ббліотека наїзамъ поїстей» виходить по 2 печат аркушъ кожного 15-го и послѣдніго днія кожного мѣсяца. Редакція «Адміністрація» підъ Ч. 44 улица Галицка. Рукописи зберігаються лише на посередине застереженіе. Оголошення приймаються по цѣнѣ 6 кр. отъ однокій строчки печатанія, въ рубр. «Надбсланіе» по 20 кр. а. в. Рекламація неопечатаній вольній бѣзъ пошта.

Предлату и иссерати приймаються: У Львовѣ Адміністрація «Дѣла», У Вѣдна Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Klemmengasse 18; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 а; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижії Agence Havas. Въ Ростовѣ Редакція «Кіевскіхъ Старинъ» въ Кіевѣ, поштові уряды и «Газета Бюро» В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовська ул. д. Ралли 9.

ДІБЛЮ

Просимо поспѣшити съ бѣновленіемъ предплаты, щобъ мы могли управильнити накладъ и высылку.

Нова фракційна демонстрація?

Въ «Neue fr. Presse» читаємо таку телеграму: «Wie das Slovo erfährt, haben zahlreiche ruthenische Bürger in Lemberg eine Dank- und Zustimmungs-Adresse an den Fürsten Bismarck wegen seines Auftritts gegen die Polen abgeschickt».

Телеграма таа о столько невѣрна, що въ «Словѣ» съ рѣчю представлена такъ: «Письма съ выраженіемъ признательности кн. Бисмарку за его рѣчи въ прусскомъ сеймѣ выслали, якъ узнаемъ, многими жителями Львова». Понеже въ «Словѣ» не сказано, якъ се многи жителі, а можна надѣяніть, що певно не Поляки, тож «Neue fr. Presse» а за нею и всѣ прочі нѣмецкій и славянській газеты приписали туу адресу Русинамъ. «Слово» не бачило потреби такого толкованія пояснити, отже й слѣдувало-бы, що така адреса до Бисмарка справдѣ вийшла бѣзъ якихъ Русинівъ львівськихъ.

Не потребуемо чай богато мотивувати нашого заявленія, коли скажемо, що коли-бѣ оно справдѣ такъ було, коли-бѣ справдѣ якъ отчайдушна фракція зъ-їмъ Русинівъ вислали до кн. Бисмарка адресу, — то се толькѡ компромитувало-бы наше супротивъ цѣлого Славянства, супротивъ держави и супротивъ наїни власної совѣсти. Русини галицкій буди-бѣ одинокими славянськими народомъ, ко трый-бы припеснувъ анти-славянській експерименційній політиції зеленого князя.

И за що-жъ мы, Русини, мали-бы дякувати кн. Бисмаркови? За то, що хоче зъ Польщѣ прускої зробити край нѣмецкій и тымъ чиномъ ослабити Славянство? А прецѣнь въ одній нашій пѣсні стоять, що мы, Русини, не повинні дати «урвати ізъ цятія славянського краю!» Може за то маємо дякувати кн.

Бисмаркови, що въ своїй бесѣдѣ вразивъ Австрію за-для того, що она въ нѣшаныхъ нѣмецко-славянськихъ провінціяхъ позволяє розвивати славянський народомъ, Чехамъ, Мораванамъ, Словенцамъ? Може наконецъ за то, що виїдиченої польської шляхти зъ Пруси

каже выразно: забираїтесь до Галичини! А вже прецѣнь минувшого и сего року нагнавъ наїмъ польского пролетаріату доволѣ на нашу нещасливу Русь галицкую! За що-жъ отже дякувати кн. Бисмаркови, за що цѣлувати руку, котра не то що цѣле Славянство, але и наїсъ Русинівъ галицькихъ певно не гладить! Толькѡ одніцѣ-отчайдухи зъ помѣжъ Русинівъ могли-бы щось подобного зробити, — они послали-бѣ адресу и якому-небудь кацикови дикого краю, котрый-бы вирѣзвавъ яку польську наукову експедицію, — але загаль Русинівъ голубить въ славянській душі своїй мораль людску и тою моралю поводуєся все и всюди!

Длітого мы пынѣ въ імені цѣлої Галицкої Руси торжественно протестуємо противъ підсуваної її пѣмецкою прасою адреси до кн. Бисмарка, а коли якъ отчайдухи и вислали єї, то пехай признаются!

Бесѣда пос. П. Лѣнильского

въ Соймѣ при петиції оо. Змартьвхстанцівъ о субвенцію.

Высокій Соймѣ! Зъ уваженія клубу руского забираю голосъ, щобъ внесеню комисії бюджетової спротивитися. Презнайте, панове, що

роля мої трудна, бо значи часть пословъ въ той

палатѣ запевне вже здецидована голосувати за

внесеньемъ комисії бюджетової. Роля мої трудна

ще и для того, що достойный князь церкви Ісааковичъ, котрый рѣдко промовляє въ Соймѣ, висловивъ слова теплій въ корпѣ Змартьвхстанцівъ и прійшовъ до конклузія, що интернати запомогутъ належити удѣлити. А мимо тихъ трудностей сповінно радо обовязокъ себѣ, охотно вискажу їтмійній поглядъ свої въ справѣ интернату Змартьвхстанцівъ; може слова мої щирі, не для якої агітації висказаний, знайдуть узананіе бодай межи тими послами, котрі въ той осінній оказалася цевну прахильності для справы рукою.

Приступаю до розгляду спрвоздання комисії бюджетової.

Власне те спрвозданье спѣдити, що виснове, въ справѣ интернату Змартьвхстанцівъ робите поступы, для Русинівъ користній. Хочу на підставѣ того спрвоздання висказати, що погляди публичної опінії польскої и рускої починають зближати до себе. И такъ въ р. 1881 мимо

супротивленія ветерана нашого о. Качала ухва-

ливъ Соймъ съ великомъ шумомъ 10.000 зр. за помоги для интернату. Побѣда таа мусобла бути Піарроовою, скоро въ р. 1882 интернатъ не вносивъ жадно прособы о запомогу до Сойму. Въ р. 1883 такъ само. Въ р. 1884 вільсь вправдѣ интернатъ прособу до Сойму, — самъ однакожъ о. Калинка цінувъ петицію передъ еї рѣшеннемъ, очевидно для того, що більшість Сойму була її непріхильна. Зъ спрвоздання доведуемся, що піммо заходу и змагань о. Калинки спільні ри-
«блізно піс spiesz z росою и що интернати ві-
грозять банкротото, для того о. Калинка удаєся до Выс. Сойму о постійній грошеву помочь».

Комісія буджетова нѣбы «ро dojzalej gospodarstwa» прихильяється до прособы о. Калинки, а имено зъ трехъ причинъ:

1) за-для «коонеквенції», бо Соймъ давъ 10.000 зр. на цѣли интернату ще въ р. 1881. (Надъ тымъ аргументомъ застансяло познайшіше);

2) бо перші овочі працѣ интернату має край огляда доперва за коблька лѣтъ, а нині пожиточність інституції ще не дастся оцінити.

3) бо о. Калинка опѣкується щиро интернатомъ, а її єсть славнімъ польскимъ историкомъ, — егозъ зъ тихъ причинъ треба доконче дати 4.500 зр. интернату.

Думаю, що те спрвозданье съ вѣми споніми мотивами стоять въ дивній суперечності до внесення.

Передовоїмъ пріймаю до міланії вѣдомості, що «блізно publiczna» уогає; объявъ се потѣшаючій для мене (Голоси: «Oho!»), бо бачу, що супольності польской сідає луда зъ очей, — она бачать, що такі експерименти не поплачујуть її, що квестії рукою не въ силѣ розвивати Єзуїти и Змартьвхстанції, и що рівно-управненіе Русинівъ і спрвездливостъ суть най-певнішою порукою згоды.

При сїй нагодѣ выражую призначеніе для независимої прасы польской, котра съ всякою рѣшімостею освѣдчилася противъ замомозѣ интернату.

Ad 1. Що до піднесеної въ спрвозданню «коонеквенції», то спрвѣдѣ чудуватися належить ось якої аргументації: «Мы пальнули въ 1881 р. „дурницю, дали 10.000 зр. зъ фондомъ краевихъ „інтернатовъ, хотій тогдѣ вже каса краевої общини пустками, — то и нинѣ, по чотирохъ лѣтахъ повторїмъ ту дурницю, даймо знову 4.500 зр. интернату, що мы за чотири лѣта нѣчого не научились и

Предплати на «Дѣло» для Австрії: для Россії:
на цѣлій рокъ . . . 12 зр. на цѣлій рокъ . . . 12 рубл.
на півъ року . . . 6 зр. на півъ року . . . 6 рубл.
на четверть року . . . 3 зр. на четверть року . . . 3 рубл.
съ дод. «Ббліотеки»: съ дод. «Ббліотеки»:
на цѣлій рокъ . . . 16 зр. на цѣлій рокъ . . . 16 рубл.
на півъ року . . . 8 зр. на півъ року . . . 8 рубл.
на четверть року . . . 4 зр. на четверть року . . . 4 рубл.
на саму додатокъ: на саму додатокъ:
на цѣлій рокъ . . . 15 зр.
на півъ року . . . 7-50 зр.
на четверть року . . . 3-75 зр.
съ дод. «Ббліотеки»: на саму додатокъ:
на цѣлій рокъ . . . 19 зр. на цѣлій рокъ . . . 6 зр.
Посліднє число коштує 12 кр. а. в.

«До Ластівки» Ост. Нижанковскаго.

(По причинѣ редензії того дуетъ въ «Зорі» ч. 23 зъ 1885 р., написаної В. П. Бажанівськимъ.)

(Конецъ.)

Коли Русини столько розголосу наробили въ Галичинѣ своимъ сївомъ и наїмъ множествомъ народу, павѣти и польську шляхту, до церкви стягали, Поляки видѣлися бути споводованими піднести такожъ спѣвъ въ латинській катедрѣ въ Перемышлі. Въ той цѣлі латинська капітула въ Перемышлі спровадила зъ Чехъ способного и ученого учителя сїву и музики Лоренца, и бѣзъ урядивъ хоръ въ латинській катедрѣ.

У того то учителя Лоренца побирали нашій першій композиторы, Вербицкій и Лавровський, науку гармонії и композиції зъ молодомъ вѣць, а спѣваючи въ хорѣ Лоренца, мали олучайніость (особливо Вербицкій) прислухуватися оркестрѣ и згадувати враженія музики інструментальної.

Не дивота про-то, если въ денекотрьхъ творахъ нашихъ композиторовъ отбився впливъ музики західної. Музика італійська въ особенности нѣмецкія стоять дуже високо и зъведеніи собі славу сївоту. Наша музика, противно, за-для небітадныхъ біносіонъ була довгі часы въ застою. Всюди у насъ отрѣбачаємо съ музикою іншихъ народностей, въ театрѣ, по концертахъ. Нѣмцѣ зглубили теорію музики и въ тоймъ взглядѣ цѣлій суть іхъ творы. Годѣ намъ висходити щось нового, що въ музицѣ, ако штуцій красній зглубили генії. Музикою коритися передъ тими величами, котрі силою тонівъ и глубиною гармонійнихъ звуківъ увеєть співъ спанували. Годѣ намъ не пошанувати іхъ подавгобѣ, якъ и іхъ безсмертнихъ творобѣ. Але-же годѣ намъ и не

любити своєї рдної и питомої пїснї. Она однотакож може до серця промовити и духа нашого вїнності, якъ и будати до духового житя. Она намъ мила, дорога, бо она була небітупною товаришкою нашої независимої бувальщины, потѣшала насъ и робила вытревалими до всякого терпіння.

Тую рдну пїсню подобили цѣліймъ серцемъ нашій першій композиторы, Вербицкій и Лавровський, и на підставѣ той рдної пїснї потрафили своюми творами будати у насъ толькѡ интересу и житя духового.

Въ першихъ завязкахъ руского театру народного Вербицкій спомагавъ еї своюю музикою. Такъ добровільно біть музику зъ мотивомъ народныхъ до «Козака и охотника», «Грица Мазинція», «Панчиши», а яко рускій патріот бравъ самъ удейти въ представленняхъ на сценѣ яко акторъ и співакъ. Самостійнимъ уже показався въ «Подгоринахъ»; музика до «Подгоринъ» сталаася у насъ популярною. Лавровський робивъ музику до «Обманъ очей», а пїсни: «Ча то звѣзды дѣй яркія» и «Всюда темно якъ въ могилѣ» (дуеты) скрѣзалися. Оба композиторы будили своюю квартетами замілюванье до співу. Ученики съ пріятною въ руки до руки передавали, переписували тіа квартеты и співали іхъ, а пімеры програмъ на вечерики, концерти занимали вже толькѡ нашій рускій квартеты Вербицкого и Лавровскаго. Квартетовъ, якъ суть «Поклонъ», дума

Лавровскаго можуть намъ виши народності позавидѣти; квартеты тіа стались любими пїснями не толькож у Русинівъ але і виїть у Поляківъ. Въ симфоніяхъ своихъ Вербицкій воюди уживав мотиви народнихъ и на тихъ операхъ іхъ. Всі симфонії суть компоновані въ формѣ увертуръ и въ мають характеристику музики народної. Несправедливо выражается п. Лисенко о квартетахъ галицькихъ, що они и слова доброго не варта. Перші нашій композиторы положили добру підвалину на підставѣ рдної пїснї. Тоні максимы мають триматися въ прой нашій роботникі на пїснї музики, а певно гдно поведутъ дальше напередъ спрвѣдливості оправу рускої музики у насъ. Формъ іншихъ мы не вимислимъ и мусимо такї пріятати, якъ іхъ цѣлій світъ музичній принаймѣ, а отѣ впливу музики іншої не такъ легко намъ освободити на тепер, такъ якъ годѣ було и самому Лисенкові хочъ якъ славному, бѣзъ того-жъ освободити. Не дивота, що рускій твори музичній Вербицкого и Лавровскаго носять на собі якую характеристику західної музики що до форми и стилю.

Квестію що до стилю въ музицѣ и характеристики музики рускої, піднесено въ рецензії, поясняю більше такъ. Въ розвою музики найраніше при конці 17-го століття а съ початкомъ 19-го століття дивигнувся стиль італійської музики. Стиль сей ставъ пануючимъ въ цѣліймъ співѣ и кождій олівійшій музикъ старався писати въ дусі італійської музики. Опера предстаєлаася толькож въ італійській мовѣ и съ музикою

комісія бюджетова наї оголосила 15.000 зл. по-
дарку, — а безично знайдеся більше, якъ 150
кандидатівъ заробно межи Русинами, якъ такожъ
межи Поляками до того подарку. Коли Змартвих-
вотанцѣ дають юсти, въ палатѣ мешкати, та ѹ
убирають въ ліберію съ вылогами синими и въ
шапочку француску съ дашкомъ, хтобы та-
кихъ подарківъ не при主观? — Вое-жъ то лѣп-
ше въ палатѣ мешкати, мати всяки выгоды ажъ
до суми 300 зл. рѣчно, якъ десь тамъ усто-
рожа якогось въ закутку буду товчи та лекціями
хоронити себе бѣзъ голоду.

Інша знову рѣчъ, чо въ такого плеканці
буде користь для краю? — о тѣмъ поговорю по
хвили. А теперъ мушу высказати свое и моїхъ
товаришъ пересвѣдченіе глубоке, що „posadze-
nia пісше ішлєjszy się“, але противно, цѣла
Русь нинѣ далеко живѣйше, якъ въ р.

1881 отчуждае, що интернатъ сей есть
замахомъ на руску народність нашу
обрядъ, бо показалося, що Змартвихвотан-
цѣ були только вѣщунами, „przednia straž“, „for-
postami“ Єзуїтівъ, котрій за ними, мовь кру-
ки, злетіли на Русь святу и заволодѣли одино-
кимъ закономъ Василіянъ. Нинѣ власне стопъ
намъ передъ очима горка минувшості, коли бать-
ки наші проливали потоки крові, вокиали „од-
ніємъ і шісемъ“, щобъ отперати Єзуїтівъ и ихъ
порядки; нинѣ власне стоять намъ въ живій
памяті тѣ часы, коли церкви наші арендовано
жидамъ! Читайте, панове, условія покою межи
Богд. Хмельницкимъ въ Польщю, опознані въ Пе-
реполавѣ дні 15 серпня 1649, а знайдете тамъ
въ тоцѣ нашої многоважній слова: „Jeuici i
żydzi opuszczają Ukrainę“.

Лежить власне передомною бесѣда ветерана
нашого Стефана Качалы, виголошена на засѣда-
нію Сойму дні 21 жовтня 1881, при дебатѣ надъ
петицією тихъ самихъ Змартвихвотанцѣвъ.
Мужъ сей достойный высказалъ тогдѣ такій самій
поглядъ на интернатъ Змартвихвотанцѣвъ, а го-
лою его розбійникъ отгомономъ по цѣлій Русі,
и оказалося, що бесѣда его була выражомъ ми-
ліоновъ.

Въ той бесѣдѣ цѣкавий знаходжу уступъ:
„До вынародженія треба часу въ грошей, але
тутъ одного и другого забракне. Правда, що
законъ оо. Василіянъ упадає и вѣроятно за
гніздиться тамъ Змартвихвотанцѣвъ. Але-жъ у насъ вже не одно забрали, а народъ
руський єїс і, дастъ Богъ, жити буде!“

И перечутъ о. Качалы спровадилося: Въ
два лѣта по той бесѣдѣ загніздилися у оо.
Василіянъ вправдѣ не Змартвихвотанцѣ, але Є-
зуїти.

На тѣмъ самому становиску стоять Русь
нинѣ, а пульсъ той Руси бѣ нинѣ, слава Богу, —
о много сильнійше, якъ въ 1881. О тѣмъ
самій здоровій знаете, и для того такъ дуже клоп-
очеся „hierarchia społeczną“ тими читальними,
а побожній „Czas“ краківскій зъ великого цер-
кви накликавъ „Polizei! Polizei!“ Але-жъ ти
штуки на нѣчо не пригадаутъ — „муръ голо-
вою не пробъєшъ“. Русь, хтобъ жіє нинѣ въ ста-
нії облоги, хтобъ нинѣ жандарми не злодѣївъ,
але священикъ рускихъ и читальни пильнують,

італійскою; не дивица, що найславнійшій геній
нѣмецій Моцартъ ставався свою музику приклада-
ти до духа часу. Характеристика стилю музи-
ки італійской есть: мельодія легка, вінесла и
співна, почиваюча на поєдинчому складѣ гармонії
акордовъ. При конці 18-го століття до кульмина-
ційного пункту дойшовъ стиль нѣмецкої музики
подъ проводомъ такихъ знаменитихъ и геніальні-
хъ силъ, якъ С. Бахъ, Глюкъ, І. Гайднъ, Моцартъ
и Бетовенъ. Вага стилю музики нѣмецкої лежить
не столько въ мельодії, якъ більше въ гармоній-
ній силѣ акордовъ, которую силу гармонії умѣли
нѣмецкій композитори зглубити и тую въ своихъ
безсмертныхъ творахъ вилить.

У насъ руска музика стоять ще на низь-
кому степені, мимо того, що рускій народъ есть
однимъ зъ найшевійшихъ и що въ свѣтѣ
находятся много почитателій и любителій на-
шої родної пісні. Коли бо інші народи подъ
впливомъ добробуту двигалися въ кождомъ взгля-
дѣ, то народъ рускій подъ впливомъ гнету, не
дойдѣ и неволї вѣкової нѣдѣї. Мова руска, по-
вія въ пісні руска була въ погордї, толькі на-
родъ рускій заховувавъ и передававъ ѵтъ до
устъ тій найдорожжій скарбъ якъ спадщану по
своихъ предкахъ. Стиль музики рускої не есть
ще виробленій, бо і не було що кому у насъ.
Опирається ѵтъ на нашихъ думахъ и пісняхъ на-
роднихъ, коломыйкахъ, козакахъ и іншихъ. Ха-
рактеристика пісні рускої есть зовѣмъ отрубна
бѣ пісні нѣмецкої и іншихъ народовъ, и добре
каже М. Лисенко, що нѣгде того не почуешь, нѣ-

— мимо то Русь поступає смѣло на передъ и
стакти для молодежи суть такъ
шкодливій, якъ ржа для зелїза. Выхо-
диши зъ той засады, не надіюсь я по вихован-
цяхъ Змартвихвотанцѣвъ нѣчого дуже пожи-
точного. Сироту взяли Змартвихвотанцѣвъ до себе,

прото зъ-підъ убогого стрѣхи перенесли до па-
латы, оточили всячими выгодами (ажъ до суми
300 зл. рѣчно) такъ, що молодець нѣчимъ жури-
ритися не потребує.

Власне сей бракъ журбы, бракъ недостатку
зробить зъ него калібку на цѣле житіе. А якъ
колись вийде зъ интернату и яко священникъ
буде мати отограти тую „луксу“ важну ролю,
а скоро ему недостатокъ на селі загляне въ очі,
або якъ перша лѣпша перепона стане ему въ до-
роздѣ, — тогдѣ затужить за безжурнимъ житіемъ
въ интернатѣ, буде оглядатися за щирымъ опѣ-
куномъ своимъ о. Калинкою,— наступить нездад-
воленіе, розчарованье, а въ слѣдъ за тимъ бай-
дужність до житія и рѣвнодушність для справъ
не ино рускихъ але и польскихъ.

Такъ скажи, чо увіята еосьмо обрадомъ отдає
Поляківъ, а догматами отъ Москіївъ.
Бачите, панове, що серце и розумъ, а якъ
держава крѣпко увія церковної, бо въ вій-
чимо спасеніе наше.

Та скажи, на которыхъ будована увія цер-
ковна, не вразшато, хотій деякій десперати, от-
даючися на службу московському деспотизму,
стоять за шизмо.

Nulla regula sine exceptione. Та ѵтъ ти-
мъ выніятками дамо собѣ раду самій, безъ интера-
віївъ, безъ Змартвихвотанцѣвъ, безъ Єзуїтівъ, —
бо тѣ власне суть водою на млынъ москов-
ській. Власне Єзуїти и Змартвихвотанцѣ въ-
лагаюти воду, а противники увія ховять про-
тому рыбь.

Тутъ лежить власне рѣзниця засадничі-
ми моїмъ поглядомъ а поглядами попередного
бесѣдника, достойного князя церкви Ісааковича.
Я кажу, що у насъ ино выніятки тягнуть до
шизми, доказомъ чого процесъ Ольга Грабарь;
кажу такожъ, що нашъ митрополитъ, оба епис-
коны, духовенство наше, а въ слѣдъ за ними
яко своими проводниками духовными всѣ Ру-
сії, твердо придережуються увія церковної, — то
противно зъ бесѣдами достойного епископа Ісаако-
вича выходить, що всѣ Русини — то шиз-
матики и для того Змартвихвотанцѣвъ Єзуїти
мають насъ получить съ престоломъ римськимъ,
мають насъ научити вѣрності для пануючого
Дому цѣсарського. Противъ такимъ поглядамъ и
неузасадненіемъ іноініуаціямъ Проеса, епископа
Ісааковича вправу катерично освѣдчиться
и злоторегчися!

Заходить питанье: Хто суть Русини
и чи есть надія спольщити ихъ при-
можи интернату?

На нашому прaporѣ вилписано юно: „Со-
мо частиною народу 18-міліонового,
обрubного отъ польского и москов-
ского. Тая обrubність наша загарантована наша
исторію, языкомъ, звичаями и обычаями, а на-
важить усопобленіемъ народу: (коломыйка, думка, а
каківіяк; як тутъ засадничія рѣзниця!) Нас-
торъ въ XI століттю пише исторію Руси на
родній мовѣ, коли ще вѣкому въ Европѣ не
снисло уживати мовы народной въ письмѣ. „Вы-
права Игоря на Полоцкѣ“, „Правда руска“ та
и іншій дорогоційний памятники снідчатъ, що Русь
выпередила въ поступѣ и цивілізації всѣ піші
народи славянські. Нацады татарокъ зъ одногъ,
нацады Польща зъ другої сторони, а вражда
князівъ дома повалили остаточно того величава
объ землю. Онь заснувъ на довгій лѣтіи полі-
тично, а мимо то не переставъ оновляти свої
місії историчні; бо козаки засланія Европу
грудами своими передъ нападами людихъ Тата-
таръ.

(П. маршалокъ перериває и каже вертати
до рѣчи. Бесѣдникъ вітвовѧє: „Я вже не донго
буду говорити; за кімка хвиль укінчу свою
бесѣду“.)
Сонць мусівъ бути твердий, коли Єзуїти
спольщо съ польскою и ех-рускомъ шляхтою за-
опівали въ XVI століттю великанова „Requiem“.
Великанъ прокинувся и повстаньемъ Хмельниц-
кого давъ пекальні знаки житія, протестуючи про-
тивъ погребаню. Та ѵтъ знову знѣмбога тимъ про-
тестомъ и заснувъ; а надія нимъ торгувались
даліше добрій сюїди, Поляки и Москії.

(П. маршалокъ візває бесѣдника до рѣчи.
Бесѣдникъ вітвовѧє: „Я-жъ хочу доказати, що
мы не дамося спольщити и златинизувати“.
Маршалокъ: „Wierze w to.“)

Вѣкъ XIX доконавъ звороту наглого и ра-
дикального на вѣхѣ поляхъ. По-при хемії ви-
кликає такожъ индивідуальність чоловіка
и ідею народності.

Цивілізація вилшила зъ келії монастыр-
скю, бо ѵтъ захотілося загостити подъ убогу
стрѣху; скупавши въ потокахъ крови револю-
ції францускої, цивілізація оголосила „urgib et
orbis“ маніфестъ, що всѣ люді „Adamowі дѣти“,
рівні передъ правомъ, а лѣшій хіба той, хто
точніше повинній свої обовязки. Ошли оковы
подданствія, завигала свобода. Цивілізація за-
ділкожа спланована цѣлого світу подіяла собї
народій людокій на щені, а щені знову на народ-
ності. Въ лоні кожного народу заставила робот-

у Нѣмця, нѣ у Лаха. Пісні руска есть мила,
сумна, чувство и душу проникаюча, зъ неї все
якось задума перебивався. Тую задуму добавиши
навіть и въ веселійшихъ пісняхъ рускихъ. Форма
руской пісні есть вузонька. Формы музикаль-
ній суть одинакові въ цѣломъ ѿвѣтъ принятій и
руска музика не може ихъ откідати; ходить о
то, щобъ духъ рускій перебивався въ компози-
ціяхъ, а то дастся осягнути только на підготовції
руской народної пісні. На той підготовції дастася
и стиль рускої музики съ часами двигнуті.

Конотату, що пещенье, ви годы, до-

збставляють много до желання. Дуєть „До ла-
стовки“ подъ взглядомъ форми значно лучше вы-
павъ, мила и легка мельодія має трохи прікраси
італійской музики, особливо въ тріоляхъ; супро-
відъ фортеційский есть мѣсцями цѣлкомъ хиблен-
ий, а пасажъ хроматичний на словѣ „не лети
въ сырій“, всੋ менѣ нагадуючій Маербера „Gna-
denarie“ зъ „Роберта“ не має въ нашої музикѣ
мѣсця, а надто на звуцѣ і повинні бути все у-
никаний, бо зле єго співати и непріємне вражен-
ніе робить на слухача. Акцентъ и „голоскомъ
своїмъ“ есть хиблений и дається легко вимі-
нити тонами с., des., es., as., abo s., es. і as. въ
октаву вище. Слови „До ластовки“ па-
даються більше до сольо пісні, якъ до дуету. А
коли бъ композиторъ схотѣвъ єго змѣнити таки
на сольо пісні и поправивъ супровідъ фор-
теція, надѣлівъ бы насъ цѣннимъ творомъ му-
зикальнимъ.

Можна въ загалѣ сказати, що перший пер-
воночини Остапа Нижанковскаго.

Можна въ загалѣ сказати, що перший пер-
воночини Остапа Нижанковскаго.

Маковиско 20 грудня 1885.
Вікторъ Матюкъ.

ете ему такой нечестный свойства? Гадаюте, що люде вже забули, хто бувъ Володимиръ Барвіньскій? То бувъ патріотъ безъ вмэзы — и святотатство спонняє той, хто нынѣ за-для побочнихъ цѣлей поганить его память!... Що до інсінуації учиненої намъ, котрій дѣло пок. Володимира Барвіньского ведемо дальше такъ само съ чистыми руками и съ чистою совѣстю, — то мы отпираємо ви съ обуренъемъ и погордою, а коли хоче доказати, що мы до обуренія и погорды такої інсінуації не маємо права, нехай доказує; мы въ каждой хвили готовы. Чи о. Наумовичъ, перечитавши допись въ Петербурга, може на правду въ то вѣрити, що она сфабрикована у Львовѣ, коли въ вѣй говорится, що „на чолѣ партії стоить адвокатъ Иванъ Добряньскій“ и що партія того жъ Добряньского закупила „Parlamentäg“ вѣденський?! Тутъ очевидно иде рѣчь про п. Адольфа Добряньского, котрый фактично стоїть на чолѣ — не партії, але фракції, и запанувавъ „Parlamentägомъ“ вѣденськимъ. Чи о. Наумовичъ справдѣ такій наивный, щобы вѣрювъ, що Галичанинъ, котрый-бы зновъ тайны кіевской и петербургской, не зновъ-бы такої простой рѣчи, якъ розниця мѣжъ адвокатомъ Иваномъ у Львовѣ а гофратомъ Адольфомъ Добряньскими у Вѣдни? Мы въ то не вѣrimо и мы пересвѣдченій, що и о. Наумовичъ рѣвно-жъ въ то не вѣритъ!

Оришковець. 1 зр.; о. Кир. Лукасевичъ, пар. въ Мшанця, 1 зр.; о. Ник. Темницкій въ Хлопвики 1 зр.; о. Ник. Бачинський 1 зр.: п. Н. Дрогомирецкій 1 зр.; п-нъ Анна Брылинська 1 зр.; п-нъ Олена Туркевичева 1 зр.; п-на Олена Сѣменовичъ 50 кр.; „жидокъ“ тароковый 33 кр.; разомъ 24 зр. 83 кр. — Зб Львова: о. К. К. 1 зр. Загальна сума 25 зр. 83 кр. За такъ щедрый даръ нашихъ Вп. Патріотівъ и Патріотокъ складав Редакція „Дѣла“ найщиршу подяку. Народъ, котрый має такъ щирыхъ патріотівъ, що кождої хвилї готовий послѣдніу лепту принести въ жертву, де ходить о высшу цѣль, о загальний интересъ народу, не загине а скорше чи позпѣйше дойде до своєї цѣли, мимо всякихъ перешкодъ бтъ чужихъ и своихъ противниківъ. Сей обтязъ такъ глубокого патріотизму и получтя народного буде для нашої Редакції бтрадою и заохотою въ дальшої роботѣ и додасть намъ новихъ силъ, нової отваги и вытревалости въ розпочатомъ дѣлѣ; не убоимося нѣякихъ клеветъ и перешкодъ, нѣякихъ стратъ матеріальнихъ, а будемо и дальшо нести наше видавництво, котре вже при першомъ своїмъ заснованю знайшло грбмкій отгомонъ въ нашому народѣ, съ тымъ бльшою ревностею, бо нынѣ маємо одинъ доказъ бльшо, що наши труды находять признанье въ нашемъ народѣ.

Кромъ писемъ, які мы навели въ 10 чи-
слѣ „Дѣла“, гдна уваги ще новинка въ
„Кievлянинѣ“, органѣ офиціальному и пан-
славистичномъ: „Изъ источника вполнѣ досто-
вернаго“ — пише „Кievлянинъ“ въ ч. 16 въ 4
л. лютого с. р. — „довѣдуємося, що „Дѣло“
мав ьсѣхъ 600 подписчиковъ а зъ нихъ въ
Галичинѣ только 150, а 450 на Українѣ!“ —
а разомъ доносить, що „Дѣло“ мав съ Кіевомъ
„весьма прочныя связи“. Намъ зновъ въ досто-
вѣрного жерела доносять, що „источникъ“
вполнѣ достовѣрный — то Львовъ. Ще въ
грудні 1885 року подано въ 6теси до Кієва
більше-менше такъ стилизовану пораду: „Що-
бы въ Галичинѣ внищати народовцівъ, треба
почати въ „Дѣла“, Коли его заборонять въ
Россіи, то оно згине, бо живе только пред-
платниками въ Россіи. Такъ було и съ „Прав-
дою“: жила она такожъ предплатою въ Рос-
сіи, а якъ заборонили ее въ Россіи, она про-
пала“. — Ось ажъ якихъ аргументовъ було
потребно, щобы добитися у правительства от-
няття „Дѣлу“ дебиту!
По въ нашай нещастній Галичинѣ, де-

Зъ судовои салѣ.

Дня 6 л. лютого велась передъ львовскимъ
ц. к. мѣско-делегованымъ повѣтовымъ судомъ кар-
нимъ розправа п. Василя Нагорного, архітекта
у Львовѣ противъ ко. Вавра Зарембы, лат. на-
роха зъ Щирця и пропинатора зъ Прусь, Хайма
Билера о оскорбу чести зъ §§. 487, 488 и 496
з. к. Розправу вѣвъ ц. к. авскультантъ, Бартъ.
П. Нагорному, яко приватному жалобникови аси-
стувавъ п. Андр. Чайковскій, канд. адвокатскій.
Ко. Зарембу боронивъ ц. к. нотарь щирецкій, п.
Бергардъ, а Билера — адвокать дръ Леманъ.

Оскорба чести полягала въ томъ, що въ
часъ послѣдніхъ выборовъ до ради державної
зъ повѣту львовскому, кс. Заремба, агитуючи за
п. Абрагамовичемъ, уживавъ такого аргументу:
„Не выбирайте п. Нагорного, бо онъ обокравъ
церковь въ Ярычевѣ и може ще буде сидѣти въ
криминалѣ. То лайдакъ!“ То само повторавъ на
другомъ концѣ Хаймъ Билерь. П. Нагорний, до-
знавшись о томъ, обжалувавъ обохъ оскорбите-
лѣвъ до суду. Оскорбителѣ призналисѧ до чину

Що въ нашбї непчаствї таличинѣ, де-
морализованїй чужими и своими, есть такій
„чорный кабинетъ“, що проскрибує честныхъ
людей и добрїхъ дѣла, — се не пôдлягає
анѣ найменшому сомнѣнню. Просимо толькo
важити: Россійска цензура — якъ доносить
редакторъ „Кіевской Старинѣ“ — рôвночасно
съ „Дѣломъ“ забороняє „Руску Историчну
Библіотеку“, котрои ще не видѣла и не раз-
глядаєла, бо „Библіотека“ ще навѣть въ друку
не вийшла! Якъ могла бы цензура въ Цетер
бураѣ сама бѣть себе заборонити книжку, ко-
трои ще й не бачила и котрои ще анѣ одинъ
примѣрникъ не вйшовъ черезъ границю!
Дальше: Выйшла тутъ недавно маленька бро-
шурка музикальна „Молитва“, композиція од-
ного українського композитора. Въ колька
днївъ по выходѣ тои брошурки знайшовса
одинъ еи примѣрникъ въ „Главномъ управ-
ленію по дѣламъ печати“ въ Петербургѣ, а
другій у цензора въ Кіевѣ, съ допискою, що
сю „Молитву“ мають Українцѣ спѣвати за
мѣсть „Боже царя храни!“ Наконецъ просимо
пригадати собѣ арештованье минувшого лѣта
одного українського писателя на границi, о-
черненого передъ россійскими властями только
за-для того, що въ дѣвочомъ воспиталищи
будьто-бы для него були два слова выписанi
на стѣнѣ фонетичною правописею! Все то вка-
зує, що тутъ рѣчь не зовсѣмъ чиста... ist et-
was faul...
А коли мы на то зовсѣмъ можемъ, то пы-
львъ до суду. Окоротель признало до чину
и надто зъобовязались перевести доказъ правды.
Въ наслѣдокъ того при другой розправѣ пере-
слушано свѣдкôвъ, межи ними двохъ комитето-
выхъ зъ Ярычева, а зъ ихъ зѣзнань показалось
отъ що: Въ 1883 р. умовився п. Нагорный съ
конкуренційнымъ комитетомъ въ Ярычевѣ о бу-
дову нової мурованої церкви въ той способъ,
що посля пляну и начерку коштобъ комитету
мавъ п. Нагорный, яко предпіемецъ пôднятись
будовы за 16.000 зр. Комитетъ зъобовязався при
томъ платити п. Нагорному за роботу ратами и
то: 1) по поконченю фундаментовъ зъ кам'я, 2)
по поконченю цокля зъ центрбвокъ, 3) по вы-
провадженю стѣнъ по окна и т. д. Въ 1883 р.
26 липня покончено фундаменты и въ присутно-
сти членовъ комитету о. А. Матковскаго, о. Го-
динатого, пн. Завадовскаго та Бернацкого и май-
стра мулярскаго Яблоньскаго зведено рахунки
роботы и вислачено п. Нагорному першу нале-
житостъ. Зъ рахунку того вийшло, що до будовы
фундаментовъ зъужито въ загалѣ около 5 куб.
сяжнївъ кам'я менше, якъ було предвиджене
въ начерку коштобъ, т. е. 38 замѣсть 42, а до
 $\frac{1}{2}$ сяжня лишилось ще на мѣсца будовы. П. На-
горный пояснивъ членамъ комитету всю справу
трудностю точного обчисленя матеріялу будов-
ничого при земныхъ роботахъ и тою обетави-
ною, що такъ якъ знайдено добрий грунтъ пôдъ
будову, то и не копано такъ дуже глибоко, а комите-
тъ на все згодився въ своїмъ часѣ. Виро-

А коли мы на то звертаємо увагу, то чинимо се зъ патріотичного обовязку, бо галицькій Русини, що мають вести тяжку борбу о свєті народне существованье, мусить бути передъ свою совѣстю и передъ судомъ чужихъ людей чистій, якъ та слеза! А яку мы можемо мати честь и повагу, коли отъ чужихъ людей чуємо такій поганій рѣчи про наше гнїздо? Чи вже-жъ „Галичининъ“ має у людей уходити за чоловѣка, передъ котримъ на весь колодки замыкай уста и серце?! Надъ тымъ кождый патріотъ повиненъ глубоко пригадуватись и дѣлти все можливе, щобъ спасти честь и повагу галицького Русина!

„Дѣло“ черезъ отните ему дебиту въ

чѣмъ се не альтерувало цѣлои угоды. Зыокъ п. Нагорного при той будовѣ вразъ съ трудами и поїздками на мѣсце выносивъ до 300 зр., въ котру суму вчилено и тыхъ колька куб. саж нѣвъ менше зъужитого камбия. Комитетъ принявъ то все до вѣдомости и справу покопчену въ пай лѣпшомъ ладѣ. Въ 1884 р. не прозаджено дальше будовы за-для недостатку фондовъ, але за то дались чути голосы, будто п. Н. богато заробивъ на фундаментахъ, и що наколи такъ дальше пôде, то п. Н. на цѣлой будовѣ заробить 3000 зр. П. Н., довѣдавшись о тыхъ безподставныхъ поголоскахъ, поїхавъ зимою въ 1884 р. до Ярычева и предложивъ комитетови другу оферту сей основы: „Довѣдавшись, що мѣщане тутешні

России не упало и не упаде. Его головна опора — Галичина, галицкий патріоты; для Галичины «Дѣло» было основане, Галичинъ все служило и нынѣ служить. **Хто любить Русь, кто любить свой народъ, кто любить свое родне слово и родну пѣсню, — той ишовъ, вде и пойде съ нами!** И мы нынѣ крѣпко въ ресвѣдченій, что тіи патріоты якъ не дадуть участія руско-народной ідеї въ Галичинѣ, такъ и не дадуть участія «Дѣлу». Мы вже и маємо на то доказы.

Для «Дѣла» по прописѣ Апостола

сей основы. „Доказавшась, що нынѣ тутешни нарѣкають на то, будто я богато заробивъ при фундаментахъ, то жадаю теперь за веденье будовы и выготовленье дальшихъ пляшовъ до дальнаго выполнения и обрахунку 800 зр. и кошта по дорожи, въ котру суму вчислить комитетъ на вѣтъ и сей заробокъ, якій я мавъ при фундаментахъ“. На попнѣмъ засѣданію конкур. комитету принято ту оферту и обѣ стороны были задовољенія. Мимо того агитаторы выборчій ужили сей оправы до оскорблена п. Нагорного, хотя, якъ зъ зознань показалось, п. Н. робивъ Громадѣ яры

Для "дѣла" по причинѣ отнятія ему де-
біту до России жертвовали въ домѣ Вор. о.
декана Олесницкого въ Говиловѣ: о. дек. О-
лесницкій 5 зр., о. Ем. Брылинській, деканъ
и парохъ въ Угриню, 5 зр.; о. Вас. Боговось,
сов. консист. и парохъ въ Хоростковѣ 2 зр.;
о. Яковъ Гудикъ, вицедек. гусятынській, 2 зр.;
о. Еман. Лисинецкій, парохъ въ Васильков-
цахъ, 2 зр.; о. Ант. Туркевичъ, парохъ въ

ведений мотивы, хто-жъ мoggъ-бы подумати, щобъ доказъ правды удався. Ба, нема тутъ насть правдошодбности, котра бы дозволяла оскорбите ляжъ щось подбного припускати и публично такими клеветами воювати.

П. Чайковский, забравши голосъ, выказавъ
цѣлу мерзкость клеветы и нужденнои агитации,
котра на чесно ия кидае болотомъ ложи. Зъ ю-
ридической стороны выказавъ знову, що збѣзнанія
звѣдкѣвъ не суть способъ до переведенія доказу-
правдоподобности, а тымъ менше правды в жа-
данъ засуждения обжалованныхъ на подставѣ §§.
487, 488 и 496 з. к., подносячи при тѣмъ, що
тѣ нечестній клеветы могли пошкодити п. Нагор-
ному не лишь яко кандидатови на посла, але и
яко архитекторовъ.

Оборонцѣ обжалованныхъ обогавали знову при тѣмъ, будто имъ удалось перевести доказъ — вже не иправды, а правдоподбности, що кс. Зарембъ не можна вмѣнти *animus injuriandi* въ що всему виновата агитація! При тѣмъ були по- оборонцѣ такъ ласкавй признати, що на п. Нагор- номъ не тяжить и тѣнь якогось нечесного дѣла. Судія увильнивъ обохъ обжалованныхъ съ такими мотивами: Хотя розправа не выказала жадного нечестного дѣла, противно его поведенье при будовѣ церкви въ Ярычевѣ було честне и не користолюбиве, то однакъ зо взгляду, що нашъ „*Iud*“ всякий зыскъ называє крадежею (отже и кс. про- бощь то такожъ неписьменный *Iud*) и що вѣста о тѣмъ зыску п. Нагорного носялись голосно въ околици (чого розправа не выказала), то належить уважати доставленый матеріяль доказовий доостаточнымъ, щоби можна повѣрити въ имовѣрность голошенихъ клеветъ, що уважається доказомъ правдоподбности, вымаганои §. 490 з. к.

Огъ того вироку судія зголосивъ обжалований рекурсъ до другої інстанції.

Дия 9 л. лютого отбулася знову розправа апеляційна въ процесѣ сов. Рожанковскаго прогивъ ком. Єловицкого передъ волантами со-вѣтниками Могильницкимъ, Бушакомъ и Богданнимъ а предсѣдательствомъ сов. Савчиньского. Оборо-нецъ сов. Рожанковскаго, адв. д-ръ Добрянський, жадавъ знесення вирокуувольняючого 1. инстан-ція и засудження комисаря староства золочївско-го, п. Єловицкого, который якъзвѣстно въ часѣ выборовъ, выражався дуже обидно о сов. Рожан-ковскому. Д-ръ Добрянський поднѣсъ, що тутъ ходить о укаранье урядника политичнаго, который обидою, киненою на урядника судового, демора-лизує народъ. Зъ юридичної сторони взявши, кан-целярія въ староствѣ повинна уважатись мѣсцемъ публичнымъ, а вже доказано, що на той мѣсцѣ публичнѣмъ выражався п. Єловицкій дуже оби-джаючи о сов. Рожанковскому, передъ вѣйтами, которыхъ кликано по черзѣ до „рапорту политич-наго“, при чѣмъ двери канцелярії не були за-чинени на ключь, лишь стоявъ при нихъ „посѣ-пака мѣскій“, который по „конференції“ съ о-днимъ вѣтомъ, вдрулявъ до канцелярії другого. Згадавъ при той же такожъ д-ръ Добрянський, що на інтерпеліацію въ соймѣ въ той справѣ п. на-мѣстникъ заявивъ: *wszakże uwolniono Jelowckiego — jest więc niewinny*. По погодинній на-радѣ, которая мала быти дуже жива, оголосивъ сов. Савчиньский дуже ляконично слѣдуючій вирокъ: „Откладується супротивленіе обжалователя зъ мо-

тивовъ першого судія.“ Finita...

ПЕРЕГЛЯДЬ ПОЛИТИЧНЫЙ.

(4. Заседание пады депутатов.) На поля

(Ч. Засѣдѣніе рѣзы бергштадтской.) На початку засѣданія згадавъ президенгъ палаты съ почестею номершого посла зъ Бродовъ Натаана Калира. Шаршмидъ и товаришъ внесли описъ проектъ закона, иболя котрого кругъ нѣмецкой мовы въ краяхъ австрійскихъ має бути докладно означенный. Въ законѣ съмъ узнаєлъ мова нѣмецка яко державна съ отповѣдными выемками для Галичини и краївъ съ населенiemъ италійскимъ а понятие „мовы краевои“ (*Landesüblich*) пояснююєся на подставѣ того, яка мова уживається въ повѣтѣ (*bezirksüblich*). — Цѣкавѣйши зъ параграфомъ сего закона наводимо: §. 1 каже: Нѣмецка мова має уживатися яко мова державна у всѣхъ властяхъ краевыхъ урядахъ и судахъ, въ службѣ внутрѣшнїй и въ разговорѣ межи собою. Всѣ залагодженія и выготовленія справъ въ центральнихъ властяхъ и найвысшихъ трибуналахъ мають виконуватися лише въ мовѣ нѣмецкїй. §. 3. Нѣмецка мова має уживатися яко выкладова наставть побочь другои мовы краевои, коли сего громада захадає. Яко предметъ обовязковый постоїає мова нѣмецка у всѣхъ школахъ народныхъ, котрї мають бóльше якъ три класы, у всѣхъ школахъ видѣловыхъ, середныхъ, промысловыхъ и фаховыхъ... §. 7. Яко мовы краеви уважаються: ческа въ Чехахъ на Моравѣ и Шлезії; польска, въ Галичинѣ и Шлезії; руока въ Галичинѣ и Буковинѣ и т. д. §. 8. Наведено въ §. 7 мовы уважаються яко мовы уживаній въ повѣтѣ тогды, коли въ якомъ повѣтѣ суть громады, що уживають свою мову яко урядову въ коли рівночасно що найменше одна шеста часть населенія въ повѣтѣ уживає той мову яко товарискою. Въ мѣстахъ съ власнимъ отатутомъ уважаєтся та мова за краеву, котрои уживає бодай шеоста часть населенія. §. 10. Сторони можуть въ пересправахъ чи устныхъ чи письменихъ съ урядами уживати мовы урядовои або въ повѣтѣ уживанои. §. 20. власти автономичній можуть выбрать за свою мову урядову або мову державну або уживану въ повѣтѣ. §. 22. Що до мовы выкладовои

въ школахъ народныхъ, то прислугує законъ зъ 1869 р. Коли однакожь въ якомъ окрузѣ школы номъ бодай одна шеста часть уживае другой мовы краевои, то и та мова має бути выкладовою, коли черезъ пять лѣтъ найдеся пересѣчно бодай 40 дѣтей сен меншости а родичѣ ихъ або опіку-ны зажадають своеи мовы яко выкладовою, або третя часть меншости, котра сего зажадає. § 27. О сколько побоя рѣшения цѣсарскаго въ розпорядженіи министерства зъ 1869 р. заведена въ внутрѣшній службѣ въ Галичинѣ мова польска, законъ сей не змѣнилъ нѣчого. Дальше слѣдувало интерпеляція пос. Гайльсберга и товаришовъ до министровъ, чи при случайности переговоровъ въ сиравъ угоды съ Угорщиною не буде такожъ порушена справа монополію горѣвки. Таушѣ предложивъ проектъ закона противъ фальшиваню ар-тикулівъ поживы. Шенереръ домагався, щобъ правительство предложило проектъ закона о до-мовцѣ. Крайцигъ предложивъ внесеніе о заведенію мыта отъ дерева въ цѣла охороны промышленнаго деревлянаго и противъ высокого мыта вѣмецкаго. Менгеръ ингерелювавъ правительство, чи оно думає предложити проектъ закона о оподатко-ванію складовъ товаровыхъ и домокружной тор-говлї. По колькохъ ще другихъ интерпеляціяхъ богослано внесенія правительства до отповѣдныхъ комисій. Палата привлала оттакъ до вѣдомости розпорядженіе цѣсарське о удѣленю запомоги жи-телямъ Галичины, потерпѣвшимъ отъ повеня и затвердила его. На послѣдокъ призволила на вы-точенье слѣдства противъ посола Супука за про-вину образы чести.

(Зъ клубовъ парламентарныхъ.) Оба клубы опозиційній вже полагодилися. Межи клубомъ нѣмецкимъ а клубомъ австрійскимъ стала угода, що оба клубы будуть отъ часу до часу въ важнѣйшихъ справахъ съ собою порозумѣвались. Першу случайность до такого поступовання подало внесеніе Шаршміда въ справѣ мовы державної. На засѣданію клубу нѣмецкого зъ дня 9 с. р. заявивъ предсѣдатель клубу, Гайльсбергъ, що предсѣдатель клубу нѣмецко-австрійского, бар. Шаршмідъ, вручивъ ему внесеніе съ просьбою, щобы и нѣмецкій клубъ взялъ участіе въ сѣмъ внесенію и его спільно підписавъ. Се прошеніе клубу австрійско-нѣмецкого постановивъ клубъ нѣмецкій залагодити а ровно часно постановивъ такожь просити клубъ нѣмецко-австрійскій, щобы сей знову зъ своеї стороны взялъ участіе въ терпеляції, котру клубъ нѣмецкій внести до правительства по поводу монополію горючкі. — „Кою“ польське постановило збільшити членовъ своеї комісії економичної и выбрало пословъ: Бѣлинського, Чайковскаго, Клюцкого и Смаржевскаго. Пос. Леваковскій поставивъ внесеніе въ „Кою“, щобы оно упомнулося у правительства въ справѣ частого конфіскованія газетъ польскихъ. Выбрано отже комісію зъ трехъ членовъ, котра має зобрести дотичный матеріалъ статистичний и представити міністерству несправедливое поступованье прокураторовъ супротивъ польскихъ газетъ. Въ справѣ внесенія Керонинього о заснованію окремого трибуналу верифікаційного уповажило „Кою“ пос. Гавзера до забрана голосу.

(Внесенье Шаршміда), о котрому повыше было
бесѣда, а котре подпісало 115 пословъ зъ клю-
бовъ нѣмецко-австрійскаго, нѣмецкого, клубу Ко-
ронинього, а оттакъ ще гр. Дубекій и кн. Го-
генльоге, выклікало, якъ доносять зъ Вѣдня до
„Politik“ велике розъяренье въ парламентарной
правици а особливо межи послами ческими и
словенськими. Найвыдатнѣйший посолы — даже
„Politik“ \div уважаютъ се внесенье за найсѣ-
нѣйше вызыванье народу ческого, за насмѣхъ зъ
него. Таке поступованье клубу австрійско-нѣмец-
кого называютъ они просто наслѣдуваньемъ Бю-
марка ; такъ якъ той поступає супротивъ Поля-
ковъ, такъ хоче лѣвица поступати супротивъ
Чеховъ и Словенцівъ. Середъ такихъ обставинъ
не позостає отже нѣчого, якъ се внесенье цо-
просту откинути; на то годятся такъ Поляки якъ
и Дальматинцѣ, хочь ихъ въ сѣмъ внесению лѣ-
скаво взглянуто. Есть певною рѣчею, що про-
тивъ сего внесения поводане цѣла правица лиъ
одинъ мужъ.

(Руска справа въ угорскомъ парламентѣ.)
Въ послѣдніхъ дняхъ велася въ угорскомъ парламентѣ цѣкава дебата, котра дае намъ добрый доказъ якъ Мадяре понимаютъ права національны. Підчасть дебаты надъ бюджетомъ именно забравъ голосъ сербскій посолъ зъ Киквиды Саболевичъ и въ имени сербскаго народа въ Угорщинѣ стрався доказувати, что Сербы и Хорваты суть вѣрными Мадярамъ и сподѣваются для того, що Мадяре не охотятъ ихъ пригнегати и позволятъ для того, чтобы для захованія автономіи сербской церкви бувъ скликаный соборъ. Бесѣда ся зробила въ парламентѣ дуже добро вражданье и мін. Трефортъ заявилъ заразъ, что правительство склонче соборъ и не буде ставати жадныхъ перешкодъ. Одосля выступавъ Угронъ съ бесѣдою и похваливъ Сербовъ за ихъ лояльность, але заразъ по томъ зажадавъ, чтобы тыхъ Русиновъ мучческой епархіи, котра вже трохи умѣютъ по мадяроки выключити зъ сен-епархії и завести для нихъ въ літургії мадяроку мову. Трефортъ выступавъ противъ такого жаданія, бо, якъ доказувавъ, обдало-бы похончость и другимъ народаамъ ждати подобной змѣни, а впрочемъ мова въ літургії гр. кат. Русиновъ есть мертвую, отарошившую.

Загранічні Держави.

Ситуація на Балканъ. Отъ часу войны сербоко болгарской це находились ще балканскої

державы въ такъ прикромъ положению якъ теперь. Ситуація для вѣхъ державъ на балканскомъ побѣостровѣ стала пынѣ такъ неясна и неясна, что нѣкто не знаетъ, до чого братоя въ куды повернутыи и каждый дрожитъ о найблизишу будущность, о завтра. Увѣя болгарска, хочъ межи Порту и Болгарію довершена, есть ще изъзычайно неясна, бо доси ще не знаетъ, якъ становище займе супротивъ неи Европы; переговоры о сербско-болгарскомъ мирѣ ледве що разпочавши не могутъ аѣкъ кроку поступити напередъ; наризанье межи Туреччиною а Грецію вое ще не устало и леда хвиля може выбухнути вѣна; князь скончайшися доси Чорногоры сидитъ пынѣ въ Петербурзѣ и зондую теренъ въ цѣломъ балканскомъ побѣостровѣ сиуся множествомъ розныхъ агентствъ, котрѣ отараются выкликати се-редъ населенія усопобленіе, якъ имъ въ данѣ хвили для ихъ цѣлї есть потребне. Годиновна причиною сего загальнаго замѣшанія есть становище Россіи супротивъ вѣхѣнію пытаю въ загаль а специально супротивъ болгарской уїї. Мы вже колька разбѣвъ старались выказати, що Россія не хочетъ позбутися свого вѣзы на балканскомъ побѣостровѣ и що єе есть причиною, для чого она выступила въ разу противъ ии. Александра, а теперъ выступає противъ уїї болгарской. Доси ще Россія не только що не згодила на условія уїї, але и противникою дала не двозначно познать, що єй та уїї зовѣсь непожелана. Въ тѣмъ дубѣ поступає дипломатія россійска супротивъ Порты, въ тѣмъ дубѣ дѣлаютъ и агенты россійскѣ въ Болгаріи, котрѣ опираючися на партіи прихильнѣ Россіи, подшиваючися подъ консерватистовъ, отараются выкликати въ Болгаріи и Румелии недоволеніе и змусити князя або зовѣсь до уступленія або поддатися воли и вѣзы на Россію. Зъ другою стороны знову отарася Россія, якъ доносять зъ Константинополя, змусити султана, щобъ єй въ справѣ болгарской отарася передовоюю порозумѣти съ нею и звѣкою вѣзы на Англію. Доси єй дуже на руку партії, якъ утворилася въ султанской палатѣ, а котра старася переконати султана, що политика англійска есть самолюбія. Доси однакожъ султанъ опирається при своїмъ и думаетъ лишь такъ дѣлати, щобъ не дѣлкнуты дражливости Россіи. Такъ отже теперѣше положеніе и въ Туреччинѣ и въ Болгаріи есть больше критичне, якъ було доси. Въ подобномъ положенію находится и Сербія. Огъ князя Россіи стала чимъ разъ острійше выступати супротивъ уїї болгарской, отъ тогды поднеслась въ Сербіи партіи недоволенія прихильности правительства для Австроїи и старася по своему выкористати ситуацію. Огносины Сербіи до Австроїи спочивають що лиши въ рукахъ короля и его прихильниковъ, але такъ король якъ и партіи правительства не суть нѣчимъ звязанія супротивъ Австроїи, и черезъ нѣкъ може въ Сербіи настути замѣна, бо вже теперъ дають чуті голосы, що Сербія не може позостати изольованою; она мусить снегти крѣпко на котройсѧ державѣ, а опрео на той, котра була для неї могла бѣльше робити. Одно, що лака короля и его прихильниковъ, то есть становище Чорногоры. Чи справедливо чи нѣ, подозрѣвають въ Сербіи князя чорногорскаго, що бѣль думаетъ великои и сполученої Сербіи и що въ той цѣлї розѣжджася теперъ по Европѣ. Въ звязь съ тѣмъ беруть такожъ подорожъ чорногорскаго министра просвѣти, Іоанна Павловича, до Угорщины, зъ єї єнъ єсть родомъ. Павловичъ приѣхавъ бувъ передъ колькомъ днами до Нового Саду и отѣдувавъ всѣхъ знаменитихъ Сербіи въ полудневой Угорщинѣ а оттакъ вѣхавъ до Бѣлграду, де знову отѣдавъ россійскаго консула. Скоро о его приѣздѣ довѣдалася болгарска полиція, прика зала ему въ се часъ вѣхати въ Сербіи. Якъ уложатся дальше справы въ самой Сербіи буде залежати отъ того, якъ скончато переговоры въ Букарештѣ, котрѣ мали що въ четверь розпочатися. Що до самыхъ переговоровъ, то мусимо що то замѣтити, що россійскій консулъ въ Константинополіи вручивъ Портѣ вербалнуу поту, въ котрой Россія жадає, щобъ при переговорахъ въ Букарештѣ не порушувалася нѣкъ жадна справа політична, котра належить до державъ европейскихъ и що Россія противъ того протестує. Сю поту поперла такожъ и представителіи другихъ державъ. Портѣ добавує въ нїй стремленіе Россії занять въ вѣхѣніи кризѣ вѣховну акцію. — Огносины межи Порто и Грецію отаютъ зъ днія на днія чимъ разъ бѣльше напружений. Портѣ громадити на границі Греціи значніи масы войска а военна партія въ Греціи налагаетъ конче до вѣзы; она выказує, що теперѣше положеніе Греції есть безвыходне, що вѣза навѣтъ нещасливна есть для Греції що однакожъ выходомъ; разброяніе моглибы лишь выкликати революцію въ цѣлѣмъ краю. О демонстрації флотъ европейскихъ противъ Греції лишь толькъ генеръ доносять, що россійскій кораблѣ не возьмутъ участія и що Франція въ сїмъ взглядѣ ще нѣчого не пошила.

Россія. Въ Москвѣ померъ днія 8 л. ст. лютого на ударъ серца, голова россійскіхъ славянофиловъ, Иванъ Акоаковъ, звѣтный публіцистъ и редакторъ "Руси" въ 63 роцѣ жити. Першюю выдававъ Акоаковъ газеты "День", "Москва" и "Москвич"; коли однакожъ правительство заборонило выдавництво сихъ газетъ, отѣвъ Акоаковъ директоромъ приватного банку въ Москвѣ, а опбомъ почавъ выдавать "Русь", въ котрой мѣстились частіи напади и на галицкихъ Русиновъ. Акоаковъ бувъ завзятимъ славянофиломъ, хочъ ся назва такъ ему, якъ и всѣмъ подобнимъ славянофиламъ россійскимъ несправедливо належится, бо такъ бѣль якъ и други ему подобніи славянофили видѣли и видать спа-

сеніе Славянъ лиши въ тѣмъ, щобъ они здѣлалися въ народѣ россійскими, принали ѿго мову а передовоюю стали православными. Въ такомъ дубѣ промовивъ такожъ Акоаковъ и до Чеховъ на ихъ адресу по поводу освобождения Болгаріи и ради въ имъ, щобъ они передовоюю стали православными, коли хотятъ бути Славянами. Галицкій Руинъ мали въ Акоаковѣ за свою народну програму найбѣльшого ворога и бѣль не толькъ самъ нападавъ на пытъ, але и дававъ мѣсце всімъ подобнимъ нападамъ въ своїй газетѣ галицкимъ мальконтентамъ и ренегатамъ. Коротко передъ россійско-турецкою вѣною выголосивъ бути Акоаковъ въ московскомъ благотворительному комитету политичнѣ бесѣду, за котру оттакъ доставивъ въ заточенію въ москѣ, благот., комитетъ зѣставъ розвязаній. Колька днівъ передъ свою смертю выкрывъ Акоаковъ дѣяльністъ сего комитету и тѣмъ причинивъ не мало до розъясненія правдивої цѣлї вѣхъ славянскіхъ благотвор. комитетовъ въ Россіи. Въ рокахъ 1876, 1877 и 1878 —каже Акоаковъ — възвѣславъ бувъ московскій благотвор. комитетъ колька сотъ тысяч рублей до Чорногоры, Боснії и Герцеговинѣ на освобождение вѣхъ Туркѣ; на таїнній знакъ правительства засмотрювавъ сеї комитетъ Болгарѣ въ оружіе и всякою рода потребы военны. Самъ Акоаковъ на чолѣ комитету доставивъ таїно россійскому правительству 10.000 шасепотовъ и 12 пушокъ съ гранатами, патронами и т. д. По угода берлинской однакожъ сеї комитетъ переставъ вже звѣмъ існувати, а коли дававъ члены хотѣли єго знову воскресити, то правительство по по-зволило, бо министерство дѣлъ заграницьхъ сказало, що Нѣмеччина и Австроїя взали бы то за зло. Ст. Акоаковомъ упоковивъ найголовнѣйший отовсії россійскій славянофильській вѣхъ таїно "обединителѣвъ", котрýchъ агенты тайно и явно дѣлають по вѣхъ славянськихъ земляхъ и обуютъ роздоръ мѣжъ дѣтми одного и того-же самого народу. — Въ Люблинѣ арештували власти россійскїхъ трехъ латанськихъ священиківъ, домініканськіхъ, якого ко. Леонарда (якъ кажуть, властиво езуїти зъ Галичини). Подчас арештована прїшло до розреху въ народъ, котрый ставъ овіянокъ вороги. Для удержанія порядку мусило выступити вѣно, котрому ужило оружіе и ранило колькохъ збунтованихъ.

Англія. Днія 8 с. м. вѣхула була величезна воронка роботниківъ настрою соціалістичнаго. Звыш 20.000 роботниківъ зборалось було на площи Трафальгаръ, а захоченіи тутъ соціалістичніи бесѣдами и подражанії виступленіемъ поліції, пустлию улицами мѣста и нищили и розбивали все, що имъ підъ руки попало. Особливо заважто кинулася була товна на скелені юнілеровъ. Многихъ еко-представниківъ поліції арештували и порядокъ праверною назадъ. Сконстаторено при тѣмъ, що причиню розреху не були роботники, котрї зборалися були на митингъ, а толькъ колька тисячъ людей зъ найнишою кляси, котрыхъ соціалістичній агитаторы намовляли до еко-представниківъ.

НОВИНКИ.

— Пригадуємо, що сего днія вѣхорокъ съ танцами въ комнатахъ "Рускія Бесѣди" для запрошеніїхъ П. Т. Родинъ и Лицъ.

— Всіній вѣхорокъ вѣхорокъ: Видѣль Руского Касина въ Стрѣлю запрошую Ви. Родицѣвъ съ родинами на забаву получену съ танцами, котра отбудеся д. 21 лют. вѣхо въ льоки товариства. Початокъ о год. 8. Стрѣль панъ виключно всіній. Вступись для членовъ и ихъ родинъ по 60 кр. бѣль особы для нечленовъ 1 зр. (балетъ родинний на 3 особи 2 зр. 50 кр., на 4 особи 3 зр.)

— Вѣхорокъ въ Станиславовѣ. Въ користь Бурої Брагити с. о. Никола въ Станилавовѣ отбувавшися въ салі касина мѣщанського вѣхорокъ съ танцами. Початокъ о 8 год. вечоромъ. Цѣна билетъ для 1 особи 1 зр., фамілійныхъ для 4 особи 3 зр. Билеты добати можна лише на подставѣ запрошенія, въ канцелярії Бурої Брагити, Середи ч. 43^{1/4}.

— Дотація приходовъ въ епархії станилавовской. Въ 435 приходахъ и въ 14 сотрудникахъ довоенныхъ земель есть дотаційна земль 36.163 морговъ австроїскіхъ и то: 25.594 орного поля, 9.653 сїновжат, 681 пасовськ, 235 лѣбодь. Опаль мають in natura толькъ 52 приходы и то разомъ: 97 латрѣвъ 393 сїж. 634 кубметрѣвъ, 36 феръ галузя и 4 ікопы колодъ; въ 23 приходахъ опаль сплаченій. Вѣлько мильо есть толькъ що въ 17 приходахъ, а въ 13 приходахъ сплачене. Кромѣ того оталювати частіи дотації 1 перебѣзъ вѣлько черезъ Дністеръ, 1 пасовсько на 4 конѣ, 6 коровѣ, 20 овець; пара коней въ пароходѣ въ 1 приходѣ. Поборы процентовъ за сплаченій (relatum) опаль, вѣлько мильо або пасовсько, и проценти бѣль болголужбихъ ле-гатовъ рѣбно до 430 зр. у всіхъ приходахъ. Доплата до конгресу (при давнишій єї висотѣ на 315 зр.) въ 419 приходахъ въ 14 сотрудникахъ висоноєтъ 78.759 зр. 58 кр., въ 5 приходахъ не побирає жадна доплата, а въ 10 приходахъ доплачувають парохи до каси 1.776 зр. 10 кр.; дотація одного прихода що до конгресу не выказана въ Шематизмѣ. Тіє даты могутъ послужити до оцінки, о колько подвигошень таїнній конгресу на 500 зр. при подвигошень оцінцѣ земель дотаційної вишихъ доходовъ залѣтнерує доплату до конгресу въ релігійного фонду въ загаль а въ поєдинокихъ приходахъ въ особенності; особливо буде дѣланъ, о колько число

приходовъ, непобираючихъ доплаты або доплачуючихъ до каси, що відроє (теперь єсть приходовъ такихъ 15, бѣль не побирає 10 доплачую). Найменше земль має деканатъ буковинській, бѣль 16 морговъ; коссовській 693 м.; найбѣльше має гусятинській 2943 и чортківській 2982 морговъ. Доплаты до конгресу найбѣльше побирає деканатъ буковинській, бѣль 7.084, а найменше галицькій, бѣль 2.909 зр. а. в.

— Рада поїтвова въ Турцѣ уконоституовалася въ той спообѣ, що предпідателемъ єсть дѣдич п. Стрѣлецкій, заступникомъ єго п. Брысевичъ, почтмайстеръ; членами выѣду п. Осуховській, о. Корній Яворовській, о. Прухинській и п. Тырикъ, гоношадаръ.

— Щедрый даръ. Намъ пишуть зъ Жукова: Комитетъ церковного села Жукова, поїтвъ золотчикового, почуваєся до милого обовязку зложити прилюдно у отблѣ С. В. цѣсаря и наїсанъ нашого монаха, Франція Іоанфа I, подлку за єго щедрі жертвами, котрими зволює наша громада обдарувати. Бѣдні члены громади Кропивна, получивши на будову церкви 150 зр., и члены громади Вації, получивши на будову дому парохіального 50 зр., павѣтъ не годій словами выказати то відчюти, яку въ серцяхъ носять для свого щедрого Доброда, котримъ имъ двократно рѣбъ за рокомъ градобитьми и неурожаїми навѣдженными, въ таїнній таїкѣ помочи не отмовить. — I. Малиновський, предпідатель; Левъ Білінський, Лука Курпіта, Гринко Лаховичъ, члены комитету.

— Справа вѣдництва "Жіночого Альманаха" підъ головною редакцію панії Наталії Кобриньской поступає напередъ. По-при працѣ другихъ нашихъ писательниць підмугає найбѣльше то вѣдництво своїми працями звѣтна таланти писателька Олена Пчілка. Кромѣ великого выбору праць балетистичніхъ падблода Ол. Пчілки для сего Альманаха етнографичній очеркъ п. заг. "Жінка Українка", розправу про народний орнаментъ и. т. п. Тоже надбутися, що при участі такихъ силъ літературнихъ Альманахъ жіночій стане спраївъ многоцінною появою въ нашої літературѣ.

— Вл. Львівський предпідатникъ Рускій Історичнїй Бібліотеки, котрї предпідатили неоправній премібрнікі, а не добрали що сего выданія, зволятъ єго брати І. Томъ въ канцелярії товариства "Просвѣта", де можна такожъ складати предпідату.

— Зъ Бѣльча-Добрину пишуть намъ: "Въ наїшомъ селѣ давно не було такого свята, якъ въ дні роковини смерти пок. Володимира Барвінського. Коли рано задзвонили дзвоны, збіглася до церкви множество народа, тактъ що церкви була биткомъ набита. Господаръ єз жінками и дѣтми заносили горичу молитву за того, що цѣле овое життя посвятивъ для руского народу. Богослуженье отслуживъ о. Глѣбовицкій. По св. літургії и по парадаї запросивъ о. Глѣбовицкій людій до себе и угостили ихъ, чимъ хата Богата по чѣмъ розбілиши люді одушевленій до дому. Мушу вами що донести про порядки, які у насъ завадяють. Наша читальня розвивається красно и будемо мати єй газеты: Батьківщину, Зорю, Зеркало и Бібліотеку Олесницкого. Думаємо що закупити хату на читальню, но ѿ цоки-що рукахъ Всевишнаго. Ч. господаръ Іванъ Вовчукъ головно за західкою о. Глѣбовицкого за-кладає тепер крамницю; а треба вмъ знати, що у насъ єсть 40 осѣльськихъ родинъ жідівськихъ, тоже не мала бѣль Вовчуку, що важиться єй на насъ завадяють.

— Ігрица олімпійській. При случаю отворенія народної вѣдництва въ Атенахъ въ р. 1887 мають бути такожъ урядженій ігрица олімпійській, котрї будуть повторятися кожного четвертого року.

— Кабінетъ Пастера въ Парижѣ єсть все наповненій хорами, зараженими скаженою. Подобно якъ дому таїкѣ само и скаженою защеплює Пастеръ своїмъ пацієнтамъ, а до теперъ ще не було слухаю, виявивши одинъ, — щобъ такій хоръ мимо защепленія піддававъ той страшній сла-бости.

— Старий римський монетъ єсть часовъ Тиберія, Клавдія, Нерви, Авлеліана и т. д. знайдено въ глубокихъ Ханахъ въ провінції Щангай.

пріде ще 1·75 зр. — Всч. С. К. въ Олацѣ, за I. четвертьбрѣкъ получили. — Всч. Т. М. въ Старыѣ Слідції. Заплачено до 30 червня 1886.; пересника таєма не Ваєть дотыкала. — Всч. І. Н. въ Летні. Зъ приколаныхъ грошъ 1 зр. ще за 1885 рокъ; будемо висылати, только просямо о точну пра-сылку. — Всч. М. М. въ Фильковѣ. Тепер заплаче но по конець 1885 року. — Вл. И. В. въ Стрыю. Згадану бѣзову розбало въ своїмъ часѣ. — Всч. С. М. въ Грушевѣ. Заплачено до 31 марта 1886 а о. І. Г. въ Др. до 30 цвѣтня 1886. Грошъ по-дѣлено по 7 зр. — Вл. А. П. въ Коломыї. Запла-чену до кінця 1885 року. — Всч. И. П. въ К. Про-симо ще передъ новою бульбюю памятати на насъ, бо страхъ довго прішло бы ждати. — Всч. Я. С. въ Рудѣ. Числа висылаємо; просимо поспішити.

Подяка.

Для 1-го лат. лютого зобралися мѣщани и доокрестій священики-патріоти, щобъ помянуть недавно згасшого писателя Іл. П. Николаї Устя-новича. Тоже уважаємо мило повинностю зложити прилюдну подяку за щарпий трудъ и участъ въ поминальний богослужію Вир. и Пр. оо. Василію Фортуні, Амвросію Крушельницкому, Антонію Чемеріцькому, Михаїлу Ясенецькому, Северину Навроцькому, Іоану Литвиновичу, Ігнатію Левицькому Юрію Чубатому и Теофілю Лавровському, а о. Евстахію Цурковському за пре-хорошую проповѣдь. Честь Вамъ и слава, що по-минаючи заслуженыхъ патріотівъ, даете намъ привітъ вступати въ ихъ салди и цѣнити ихъ заслуги. Тернопольска молодь руска.

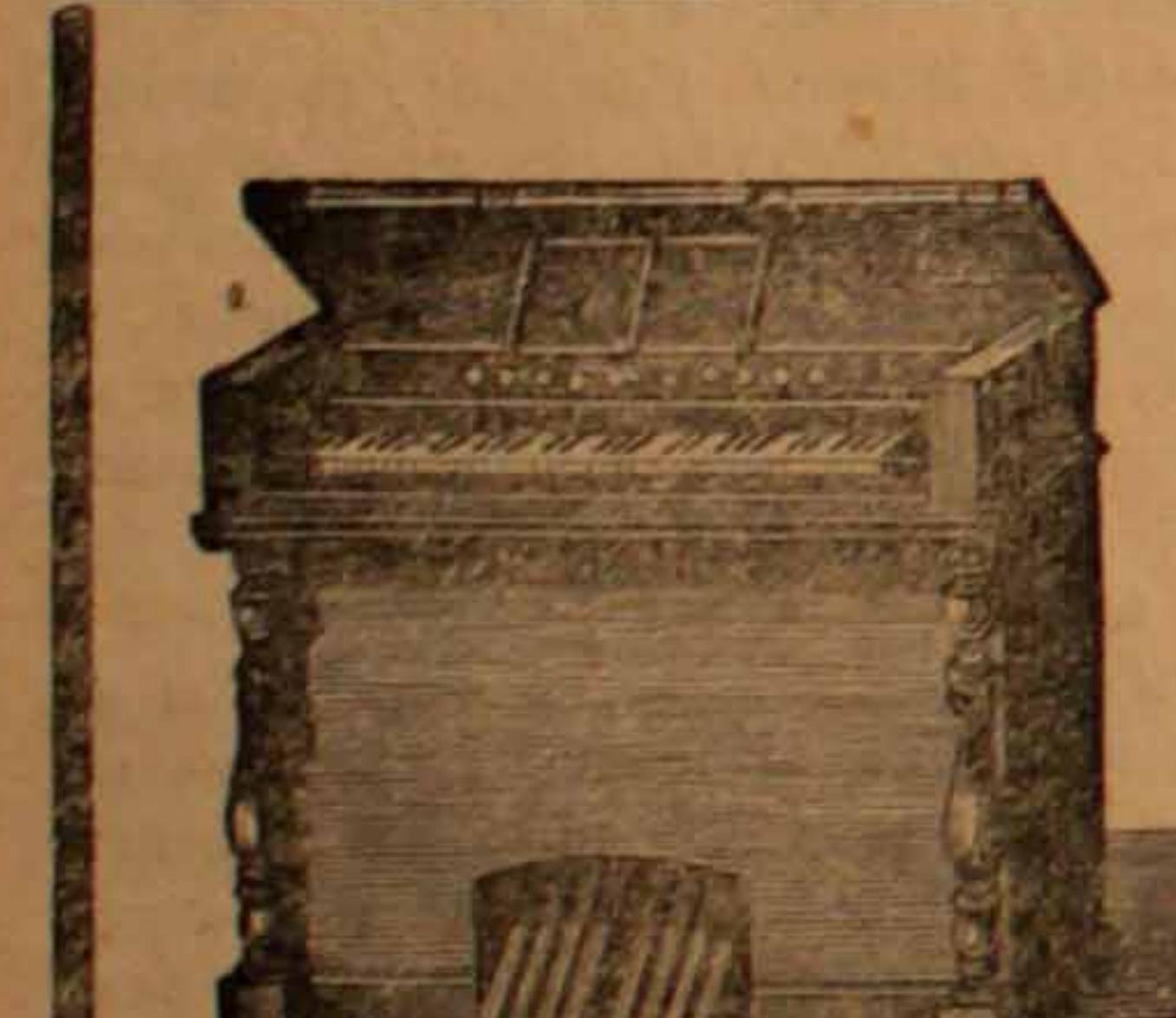
Подяка.

Воеvишному подобалося покликати нашого Найдорожшого Отца до вѣчності. Въ тѣмъ тяж-комъ нашомъ горю единюю отрадою для насъ було шире сочувство сусѣдівъ и знакомихъ и ихъ участъ въ бѣданіи тѣхніхъ останківъ Найдорожшого нашого Покойника св. землиці. Для того почитуємо собѣ за обовязокъ висказати тутъ прилюдно нашу сердечну подяку за прекрасну бѣправу похоронну, а именно Вир. о. декану І. Губчаку и Всч. оо. Матієву, Коржинському, Го-шовському, Лопатинському, Глібовицькому, Гло-дзинському, Шкргану, Претику, Вирокому, Ско-робогатому, Мацієнському, Кончевичу, Яшиши-ну и Погорецькому, особено же Вир. о. декану Губчаку за прекрасну проповѣдь, виголошенну въ церквѣ и Вир. Коржинському за слова потѣхи надъ могилою.

Анна Горалевичъ вдова; Любовь Яновичъ, Іосифа Раковська, Клементина Зобкевичъ, Теодора Мартинікъ, Левъ, Єлена, Антоніна, Марія, Неконія и Іванъ, дѣти.

Надослане.

(Найдешевше лѣченіе.) Вѣдень. Ваша Високобла-городистъ! Признаючись, що я точно одержавъ ласкъ по-сылку швайцарскихъ пигулокъ антика Р. Брандта, зал-влю Вамъ за вашу прихильність мою найширшу подяку съ поклономъ додаткомъ, що наслідки Вашого популярно-го лѣку перевишили далеко всіхъ сподійваній ожиданія. Моя нещаливна сестра, котра бѣ 17 лѣтъ отрадає на епи-лепсії, зумушена черезъ си страшну недугу безъутішно сидѣти въ комнатахъ а при цѣлковитій недостачі руху на

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Високоповажаній отцѣ духовий уряджують при церквяхъ хоры, прото поручаю мою фабрику гармонію (або фігармонію) до учнїв спѣву.

Высокоповажаній п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускої гімназії въ Львовѣ інструментъ моєго виробу и може дати Высокоповажанію Отцямъ Духовнимъ о тѣмъ дуже пожиточнѣйшій інструментъ найтѣшшу інформацію.

Цѣна тихъ інструментовъ бѣть 70 зр. а. в. и вище. Дає такожъ на рати.

1372 48—?

Съ поважаніемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,
власникъ фабрики органовъ и гар-
монію (або фігармонію) у Львовѣ, ул. Хорушина ч. 9.

!! Чудно !!

елегантніи оправы, формы, трезвости и сть знаменитыи веркомъ суть вибадей мною и 6 зол. и срѣб. медалями преміовани

Маятниковій годинникъ въ формѣ ремontoара

10 лѣтъ гарантіи, силу
свѣтлоти кружка зи-
фрового.
Цѣна
зр. 2·85

2 роки гарантіи за до-
брый хѣдъ годинника.
Цѣна
зр. 2·85

Сей пышный годинникъ виготовленій точно після долученого рисунку въ Світѣ poli-тическихъ золотомалювыхъ, має кружокъ цифровий зи-фрового ізъ патентованого плоского скла, котре має ту чудну прікмету, що середъ темної ночі смотрѣть само тѣ, себе ясно якъ мѣсяцъ. Крѣмъ сего есть бѣзъ звомітного галасливого пріядомъ двохъ кінцівъ до будженія, має дѣй бронзовій важки а позаякъ цѣна назначена лише на два ринськихъ 85 ір., та може кождый купити собѣ таку прікрасу для свого помешкання. Висуляється вилючно лише за присла-ніемъ готовки а за післяплатою поштовою черезъ

Ignaz Weiss, Uhrmacher und Fabrikant
Wien, II Tempelgasse N-o 6—34

Годинники кишеникій ремontoари масивній, знаменитыи веркомъ, трезваль доставляю подъ гарантію зи-пышныхъ до скла по-дѣльнихъ металовыхъ вѣчкахъ по зр. 6·50, дуже красній золоченій, не до розізнання бѣзъ правдиво золотыхъ по зр. 7·50

Видавець и редакторъ Іванъ Белай.

КОНТОРА ВЫІМЪНЫ

ц. к. уприв. галиц.

Акцій. Банку Гипотечного

1556 6—?

купує и продає

всѣ ефекты и монеты
подъ найприступнѣшими уловіями.

5% Листы Гипотечнїи

5% Листы Гип. преміований

котрї після закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днів. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвишої постановы зъ д. 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщування капіталової фон-довихъ, пушпілярныхъ, кавцій супружескихъ війсковихъ, на кавцію и вадія

можна въ съй Конторѣ получить.

(до висловання съ 10% премію т. є. по 110 за 100)

Всѣ припорученія зъ провинції виконуються безъ проволоки по курсѣ дневнѣмъ, не числячи нѣякихъ провизій.

Призначу загально найлучшу

масу до запускання пôдлогъ

поручають

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ. 1519 23—0

Переїздуючимъ даемо отповѣдній рабать.

Щобъ виступити противъ всякої обманы апонсової сполучилася межнародне Товариство Ескіпортове и Товарова Спілка Викторія, щобъ розсылати всяки товары гумові, занавѣси, дивани, шовкові покрыва, обрусы, дерги на коні черезъ свого генерального застуника, пана Беренфельда, такожъ и високоповажанімъ отвірателямъ приватнимъ по сталыхъ цѣнахъ фабричныхъ за попереднімъ присла-ніемъ готовки зелѣнницю або за послѣплатою поштовою.

Диванки Викторія, съ взорами зѣв'ятъ або

цирїтвъ зр. 2·80, Викторія обрусы съ фрэндзями, найновіший взоры зр. 2·20 и 3·40. Викторія покрыва на лежка зр. 3·20 и 4·20. Гарнітуръ гобеліновий два одѣяла и один обрусъ зр. 7·75. Гарнітуръ Викторія, такожъ 2 одѣяла и 1

обрусл зр. 7·50 и 10. — Заслони Викто-рія, складаються зъ 2 довгихъ крылъ съ

бордюрами, одиною драперію съ двома пôдержками, съ фрэндзями. Цѣле окно

за 3·50, 4·50 Правдиві вѣхдні обрусы

шепільовій, зр. 5— и 7—. Смирненський

портири шепільовій, новість до заслонъ

за штуку зр. 9—, тунельський варенецъ

зр. 4—. — Правдиві заслони Мекка зр. 6·50 и 8·50 — Коці на постѣль для

слуги зр. 2·50 и 3—. — Флянельовий одѣяла зр. 5— и 6— Одѣяла

кашмаріві въ всѣхъ барвахъ сшиті найлѣпшимъ шифономъ за штуку зр. 4·60. Нормальний одѣяла після системи проф. Егеря, зр. 13—. Ми-ліанський шовкові одѣяла здорові для особъ недужихъ, шовкъ буре-твій зр. 3·25, найтѣшшо дубль якості зр. 6·30. Стебнованій одѣяла Викторія зъ шовкового атласу всякої барви. 118 цм. широкій 190 цм. довгій зр. 8·50. При замовленію заслонъ, обрусы и одѣяль просимо о поданніи пожеланій барви.

Конкуренція обманъ конськими дергами.

Фабрика дергъ Викторія предкладає на перекрѣбъ обманчивій конкуренції вѣхнішні, широкі и дуже грубій до знищення дерги Викторія съ 6 пестрими пасками модінами за штуку лишь по зр. 1·40. Такій самій 190 цм. довгій и 130 цм. широкій зр. 1·60, найтѣшшо якості дубль зр. 1·90. Тѣ дерги можна такожъ уживати замѣсть коцівъ на пестрѣль.

П. Т. Панамъ властителямъ коней по-
ручаемо нашъ специальний вyrобъ фінк-
сніхъ дергъ Викторія съ зовсѣмъ ясно-
жовтимъ тломъ и съ осміми пестрими бор-
дюрами въ паски за штуку зр. 2·60, най-
тѣшшо якості зр. 3·50.

Спеціальнѣсть въ правдиво англійскихъ
дергахъ до подорожні съ правдивою или-
тацію тигрової кожи, можна уживати такожъ
на вазы и санії, цѣна за штуку зр. 8·50 и зр. 9·50. Правдиві англ. пледы

до подорожні для мужч. 350 цм. довгій, 150 цм. широкій за штуку зр. 4·75 и 5·50, найлѣпша сорта зр. 7·50.

Беликій вибіръ дивановъ, одѣяль, сбрусьє и дергъ Цѣнники на

жаданіе даромъ и франко.

Звертаю покорно увагу моихъ високоповажаніхъ П. Т. отбира-
тельївъ, що маю вилючне заступство нововынайденихъ американ-
ськихъ науковихъ плащівъ бѣзъ дощу для дамъ и мужчинъ. Можна ихъ
увживати на одинъ бѣль яко обгортиники и порошиники на другій бѣль
кавчуковий бѣзъ дощу. Тѣ плащі суть такъ малі и можна ихъ такъ
точно зложити, що можна ихъ вигодно скласти до кишень. Чї то въ
подорожні чи въ мѣстѣ нема красній пошк. Цѣна за штуку лишь зр. 7·50. При замовленію плащівъ просимо о поданнѣ довгости, почавши
бонїръ въ долину.

Замовленія треба вислати до генеральної агенції Export- und

Victoria-Waren-Compagnie E. M. Bernfeld, Wien, I, Salzgries 3.

Агенції філіальній: Парижъ, Лондонъ, Берлінъ, Нью-Йоркъ, Пе-
тербургъ и Константинополь. 1561 5—?

П. Т. Панамъ властителямъ коней по-
ручаемо нашъ специальний вyrобъ фінк-
сніхъ дергъ Викторія съ зовсѣмъ ясно-
жовтимъ тломъ и съ осміми пестрими бор-
дюрами въ паски за штуку зр. 2·60, най-
тѣшшо якості зр. 3·50.

Спеціальнѣсть въ правдиво англійскихъ
дергахъ до подорожні съ правдивою или-
тацію тигрової кожи, можна уживати такожъ
на вазы и санії, цѣна за штуку зр. 8·50 и зр. 9·50. Правдиві англ. пледы

до подорожні для мужч. 350 цм. довгій, 150 цм. широкій за штуку зр. 4·75 и 5·50, найлѣпша сорта зр. 7·50.

Білоруській кашмаріві заслони зъ

шовкової тканини, заслони зъ

шовкової тканини